

Pregàries: LA PAU

Doneu-nos, Senyor, aquella Pau sorprenent que germina en plena lluita com una flor encesa, que esclata en plena nit com un cant misteriós, que arriba en plena mort com el dolç petó esperat.

Doneu-nos la Pau dels que caminen sempre, desposseïts d'avantatges, vestits pel vent d'una esperança jove.

Aquella Pau del pobre que ha vençut la por.

Aquella Pau de persona lliure que s'aferra a la vida.

La Pau que es comparteix en igualtat fraterna com l'aigua i el Pa de la Comunió.

(Pere Casaldàliga)

On hi hagi corrupció, hi posem l'Esperit de Déu

on hi hagi violència, hi posem tendresa,
on hi hagi odi, hi posem estimació,
on hi hagi divisió, hi posem comunió,
on hi hagi desencant, hi posem esperança,

on hi hagi tristesa, hi posem alegria,
on hi hagi por, hi posem fortalesa,
on hi hagi egoisme, hi posem solidaritat,
on hi hagi buidor, hi posem plenitud,
on hi hagi soledat, hi posem companyia,

on hi hagi dubte, hi posem-hi fe,
on no hi hagi Crist, li posem.

Ofrenes

Jesús, el Rei de la pau, l'Home- Déu que dona la Pau que ningú més pot donar està disposat a fer-se entre i per nosaltres pa i vi, perquè vol, perquè desitja estar en nosaltres i que nosaltres estiguem amb Ell.

Preguem units en una mateixa fe i tenim un únic cor amorós, perquè el pa i el vi que oferim és el que portem a sobre, les nostres intencions, la nostra vida.....que ara ho oferim

Després comunió

Que sigui com el sol: que surt aviat i que es pon tard.

Que sigui com la lluna : que brilla en la foscor, però rebent la Hum de l'astre rei.

Que sigui com els ocells : que s'alimenten, que canten, que volen.

Que sigui com els arbres: que es tomben cercant el sol però ben arrapats al terra.

Que sigui com la fruita madura : bonica per fora, saludable per dins.

Que sigui com el dia : que arriba sense fer fressa i que mor calladament.

Que sigui com els nous-nats : que no s'encaparren pel demà.

Que sigui un oasi: que dona frescor i repòs a l'acalorat.

Que sigui com el riu : que avança sempre endavant i avall.

Que sigui com la cuca de llum : que tot i ser tan petita il·lumina la nit.

Que sigui com els infants : que juguen i riuen despreocupats.

Que sigui com l'aigua : que raja bona, fresca, clara.

Que sigui com Sant Josep : que escolti Déu en el meu interior i que el descobreixi en els fets.

Que sigui com el Llätzer de l'Evangeli: que m'aixequi i camini.

I per damunt de tot, que sigui com el cel: l'espai, l'estança de Déu.

Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenu

4 de desembre 2011

Núm. 408

Diumenge 2 d'advent /any B

«Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí»

La bona notícia de Jesús, comença en el desert. Per això, quan l'aigua que ens dona vida se'ns esvaeix de les mans, és el moment de preparar el camí del Senyor amb un altre tarannà. Pensar que «viure bé» no és el mateix que «viure millor».

Potser passaran anys fins que fem una església més fidel; però cadascú de nosaltres té la responsabilitat de començar avui. Només des de les mancances del desert, - individual i col·lectiu -, podem preparar el camí.

Com a éssers individuals, el refugi del «viure bé» pot ser la nova temptació d'avui. No anar al desert. Eludir la necessitat de conversió. No escoltar cap veu que ens convidi a canviar. Fins quan?

Com a poble de Senyor és estar vol dir lluitar per la lluitar contra la que no és només el també la salut, socials.

Aplanar el camí amb la vida, que vol

pobles i afavorir el desenvolupament personal amb noves experiències. Aplanar el camí del Senyor és lluitar per un equilibri ecològic, és situar a la persona dins del lloc reservat en els plans de Déu. I tot és important; perquè més que «viure bé» tots necessitem «viure millor», és a dir: fer del humanisme cristià, el centre de la nostra vida.

La crida de Joan, va més enllà de la nostra conversió. Preparar el camí del Senyor és preparar el camí que seguirà Jesús enmig nostre.

No necessitem els cristians d'avui fer un examen de consciència col·lectiu, per reconèixer els nostres errors i els nostres pecats?

Sense aquest reconeixement, és possible «preparar el camí del Senyor»?

X_i_C

FULL INFORMATIU Jornades per la Pau 2011

Tots fem escarafalls sobre la guerra, però cal advertir que si bé les guerres són violència a l'engròs, elles tenen l'origen en aquella guerra a la menuda que és la violència de les paraules i els silencis, de les mofes i els menyspreus, dels odis i els rancors, de l'orgull i l'egoisme.

L'Advent convida a arrencar del cor les males herbes, sobretot aquelles que, com l'agram bord, fan impossibles les anyades de la Pau, és a dir, les herbes de la violència, que sempre és un hivern sinistre per al cor.

(Martí Amagat, l'Escàlem)

El profeta Isaïes: Escolteu una veu que crida: «Obriu en el desert un camí al Senyor, aplaneu en l'estepa una ruta per al nostre Déu.

S'alçaran les fondalades, s'abaixaran les muntanyes i els turons, el terreny escabrós serà una plana, i la serralada, una ampla vall.

La Bona Notícia de Marc: Es presentà Joan, que batejava en el desert i que predicava un baptisme de conversió per al perdó dels pecats. Anaven a trobar-lo gent d'arreu de Judea i tots els habitants de Jerusalem, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà.

Joan duïa una roba de pèl de camell i portava una pell a la cintura; s'alimentava de llagostes i mel boscana. I predicava així:

--Després de mi ve el qui és més fort que jo, i jo no sóc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li les corretges de les sandàlies. Jo us batejo amb aigua, però ell us batejarà amb l'Esperit Sant.

ESPIRITUALITAT EN TEMPS DE VIOLÈNCIA I DE POR

Diverses religions han posat noms específics a Déu i tenen històries molt particulars de la salvació dels pobles.

No importa la religió ni el nom que cada una li vulgui donar, ni les històries, ritus i tradicions que de la seva cultura hàgim heretat. Déu és senzillament Déu.

Moltes vegades la religiositat popular posa la seva confiança en algunes expressions com els sants, medalles, estampes, o novenes miraculoses.

Fins i tot, algunes icones religioses són referents de identitat, o també, són utilitzades com amulets.

Tatuar-se la Verge de Guadalupe o de Buda, realment transforma la persona?

És com als amulets, religiosos o d'altra classe, que ens hi encomanem per a tenir bona sort. Per això, fins i tot els que van desencaminats, resulten molt devots. Tots posen espelmes a la imatge per a que els faci el petit miracle o els tregui del problema.

Una altra pregunta ingènua: Algun amulet serveix contra la violència?

I també ens podem preguntar: En quin moment se'ns va fer malbé el país?, el meu país, el teu país. Com ho vam permetre? Com reaccionar? Quina espiritualitat ens pot ajudar?

Abans revisem les nostres imatges de Déu

Com entendre la presència de Déu en el món? Quina és la manera de fer de Déu?

No és algú que intervé ni manipula. Ell és el Déu de la Veritat, és un Pare bo que ens crea sers lliures.

És un Déu que se juga la vida amb nosaltres. És un Déu que es posa a les mans dels éssers humans. És el déu totpoderós que es despulla del seu poder per afavorir la llibertat del món i de la persona humana.

Podríem dir: «No és Déu qui ens pot ajudar, som nosaltres que hem d'ajudar-lo

Déu se retira com un entrenador, perquè la persona exerceixi la seva llibertat. Ell no entra en el joc. Ell no tiri penals que ens toca tirar nosaltres.

Hem de canviar la imatge de Déu i de la mística. Del Déu que ho fa tot en el món a un Déu que genera el nostre dinamisme interior, el nostre sentit i orientació. Però que no agafa el timó de les coses ni substitueix la nostra llibertat.

Déu no ens soluciona res, però ens acompanya sempre en la solució. Déu s'implica amb nosaltres, lluita al nostra costat contra el mal i el dolor, contra tot el que ens deshumanitza, contra la inseguretat. Ell sempre manté la seva condició d'Amor creador que refà, sosté, anima, impulsa i

acompanya, però mai infantilitza; ens invita a assumir la nostra llibertat i responsabilitat.

Canvi d'actitud. Qui ha de canviar sóc jo i ser una persona més treballadora per la pau, per compartir el millor de mi, per eradicar la fam i la injustícia en el món. Déu no ens suplanta, actua a través nostre.

No hi ha camí cap a la pau, la pau és el camí. (*Mahatma Gandhi 1869-1948*)

Déu actua amb nosaltres, mai sense nosaltres. No és una acció màgica, és una acció de nosaltres i d'ell en nosaltres i amb nosaltres. Déu està amb nosaltres buscant el nostre bé.

Trobem Déu, quan ens solidaritzem amb les víctimes, quan convoquem a les persones de bona voluntat a treballar per rescatar i reconstruir la justícia i la pau. Déu necessita de nosaltres per refer la pau en el nostre país.

La espiritualitat està centrada en el Regne de Déu -no importa el nom- és a dir, s'alimenta de un Déu que només cerca i vol una humanitat més justa, més feliç i té la tasca decisiva de construir una vida més humana.

En aquests temps ens ajuda una espiritualitat al servei de una vida més digne i feliç per a tots, que invita a la conversió i transformació, a viure fent el bé, guarint a les persones del dolor i de la por, construint un món més humà.

Actua com si tot depengués de tu, confia com si tot depengués de Déu. (Ignaci Loyola)